

Een man met vijf poten

Fleur Jurgens

De Nederlandse man heeft zich dusdanig aangepast aan de moderne vrouw dat hij niet meer weet hoe hij haar moet versieren. Een gesprek over feminisme & faalangst.

In Nederland gaat het vaak als volgt: een man en een vrouw drinken bier in een kroeg. Zij loopt – nadat zij zich genoeg moed heeft ingedronken – drie keer langs hem, lonkt met hem, kletst met hem, drinkt met hem. De hele avond wijkt ze niet meer van zijn zijde. Maar er gebeurt niets: geen zoen, geen aanraking. Ze praten over ditjes en datjes en gaan allebei dronken naar hun eigen huis. En hij vergeet ook nog haar telefoonnummer te vragen.

Volgens psycholoog en onderzoeker Henk Noort, die het boek *Vrouwen willen maar één ding...* schreef, gaat het versieren van tegenwoordig niet meer van een leien dakje. Een meerderheid van de vrouwen wil zich nog steeds laten versieren, maar datzelfde geldt inmiddels voor de moderne man. “Kennelijk heb je een patstelling, waarbij mannen naar vrouwen zitten te kijken en andersom – en niemand doet wat,” constateert Noort op basis van zijn onderzoek. “En dat zou weleens de schuld van de man kunnen zijn.”

De moderne Nederlandse man is zodanig door het feminisme geïndoctrineerd dat hij op het *moment suprême* in zijn schulp kruipt. “Hij is te onzeker geworden om een vrouw ouderwets te versieren, want dat is natuurlijk heel vrouwonvriendelijk. Als je respect hebt voor de vrouw, kun je haar moeilijk oppakken en meenemen op je witte paard.”

Hoe moet een man zich aanpassen aan de wensen van de vrouw? Het was Sigmund Freud al een raadsel. Na dertig jaar studie van de vrouwelijke ziel kon hij die ene vraag nog steeds niet beantwoorden: *‘Wasß will das Weib?’*

Noort besloot het op zijn beurt praktisch aan te pakken. Zijn boek moest een soort handleiding worden voor de man, want de meeste mannen hebben geen flauw idee hoe ze een vrouw gelukkig moeten maken. “De vrouw is in de ogen van veel mannen een vat vol tegenstrijdigheden,” schrijft Noort. “Ondanks twee feministische golven en dertig jaar vrouwenstudies, is Freuds vraag nog steeds niet afdoende beantwoord.”

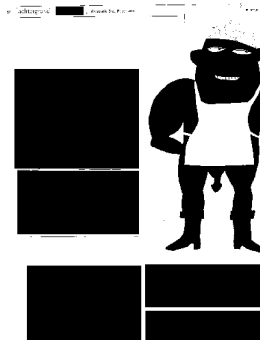
De beste manier om erachter te komen wat vrouwen willen, is om hen ernaar te vragen, dacht Noort. Dat hijzelf man was, kon daarbij geen belemmering zijn. Dus hield hij een grootscheepse

steekproef via internet, onder 1700 heteroseksuele mannen en vrouwen van 20-45 jaar. Vraag: wat verwachten vrouwen eigenlijk van mannen. Daarvan maakte hij een grondige analyse waarop hij zijn zelfhulpboek baseerde.

Het zal niet verbazen: de belangrijkste conclusie van het boek is dat de moderne vrouw niet tevreden is over de moderne Nederlandse man. Ondanks een verschuiving in het traditionele rollenpatroon laat hij nog te veel aan de vrouw over. Weliswaar doet hij meer in het huishouden, let hij meer op het vrouwelijke orgasme en verschoont hij enthousiast luiers, toch blijft hij dramatisch tekort schieten. Noort heeft dan ook een cryptisch antwoord op wat vrouwen nu eigenlijk willen. “De vrouw wil dat haar man zich meer in haar behoeftes verdiept.”

Het is nog te veel eenrichtingsverkeer, constateert Noort. De vrouw is een empathisch dier. Van nature ondersteunt zij haar man in zijn carrière, in zijn seksuele behoeftes, in zijn psychologische eenvoud. Maar andersom is hij er nog te weinig voor haar. “Wat alle vrouwen willen van een man, is ‘inlevingsvermogen’ en ‘interesse’,” bleek uit zijn onderzoek. “Daar wordt de vrouw echt gelukkiger van.”

Maar is dat niet al een heel oude klacht van de vrouw? Nee, zegt Noort, het verschil tussen vroeger en nu is dat de taakverdeling is gaan verschuiven. Nu vrouwen net als mannen werken, zou het fatsoenlijk zijn van de man als hij zich ook wat meer zou gaan bekommeren om zijn relatie. Vrouwen kunnen het zich niet lan-

ger permitteren om hun man psychologisch te ondersteunen, met hem mee te denken, te helpen en te verzorgen, naast de zorg voor hun kinderen en een carrière. "Het is aan de man om de emancipatie te voltooien," zegt Noort strijdvaardig. "Vrouwen moeten nog steeds te veel geven, zonder dat ze iets terugkrijgen. Dat is de tragiek van de vrouw, en dat probleem is alleen maar groter geworden, blijkt uit mijn onderzoek."

In zijn boek komt Noort tot een lijstje met dingen die vrouwen van hun partner verlangen: zo moet hij 'trouw' en 'schoon' zijn, hij moet haar 'emotioneel ondersteunen', hij moet 'betrouwbaar' zijn, 'zorgzaam', 'toegewijd', 'inlevend', 'sociaal', 'eerlijk' en 'humoristisch'. Kortom, de ideale man is eigenlijk een vrouw.

Maar desgevraagd vindt Noort dat onzin. "Ik zou het los willen zien van 'mannelijk' of 'vrouwelijk'. Het is een kwestie van taakverdeling. Die moet eerlijker worden."

Tegelijkertijd concludeert Noort dat het feminisme tegen haar grenzen is aangelopen. De feministische gelijkheidsgedachte – het idee dat mannen en vrouwen alleen maar van elkaar verschillen door hun opvoeding – is hem een gruwel. Vrouwen zien de man daardoor te veel als norm. Hij spreekt zelfs van een 'collectieve travestie', waarbij veel vrouwen zich letterlijk en figuurlijk in mannenkleden hullen. Vrouwen moeten 'cool' zijn en zich 'schamen voor hun emoties'. "Vrouwen denken dat ze alles kunnen wat een man kan, op eenzelfde manier. Daardoor voelen veel vrouwen zich een gemankeerde man," zegt hij. "Door de feministische golven is de vrouw vervreemd geraakt van haar evolutionaire erfenis."

Noort sluit met die visie volledig aan bij sociologen en psychologen die juist de aangeboren verschillen tussen mannen en vrouwen benadrukken, zoals Martine Delfos dit jaar in haar boek *De schoonheid van het verschil* ook al deed. Zij stelt dat de emancipatie van de 'vrouw als mens' weliswaar gevorderd is, maar dat de emancipatie van de 'vrouw als vrouw' feitelijk nog moet beginnen. De nieuwe uitdaging voor de vrouw bestaat erin dat zij 'met de biologische stroom mee emancipeert', schrijft Delfos.

Maar op de vraag hoe je dat emanciperen 'met de biologische stroom mee' dan in praktijk moet brengen, heeft Delfos noch Noort een pasklaar antwoord. Betekent het bijvoorbeeld dat een vrouw haar kinderen dan maar beter niet naar de crèche kan brengen om zich – geheel volgens haar natuur – aan het moederschap te wijden?

"Onzin," vindt Noort. Vanuit de evolutie gezien, heeft de vrouw veel eigenschappen die het voor haar makkelijker maken om moeder te zijn dan om carrière te maken. Maar dat wil niet zeggen dat ze dan alleen maar moeder kan zijn." Noort vergelijkt de sekserollen met een vorm van beroepsdeformatie. "Je bent geen tabula rasa als je wordt geboren, maar je erft een evolutionaire geschiedenis van drie miljoen jaar. Die schakel je niet zomaar uit. Het is belangrijk dat je die positief inzet."

Vrouwen zouden hun vrouwelijkheid in hun carrière juist moeten aanwenden, zodat die niet nadelig werkt, maar juist positief. Zo zou een vrouw die een managersfunctie ambieert, haar bindende en empathische capaciteiten kunnen uitbuiten.

De moderne vrouw is daarentegen geneigd haar vrouwelijke identiteit juist te ontkennen, omdat die door het feminisme in een kwaad daglicht is gesteld. "Hun vrouwelijke identiteit is niet iets waar vrouwen trots op zijn," denkt Noort. "Als ik zeg dat mannen het aantrekkelijk vinden als ze zich vrouwelijker gedragen, verwijten ze me dat ik hen oproep om weer achter het aangezicht van de geraniums plaats te nemen. Zij gaan er ten onrechte van uit dat vrouwelijkheid in strijd is met zelfstandigheid en onafhankelijkheid."

Er zijn zelfs vrouwen die een hekel hebben aan zichzelf als ze een relatie krijgen. Op het moment dat ze een vriend krijgen, veranderen ze in vrouwen die ze niet willen zijn: afhankelijke we-

zens met zorgzame instincten. "Vrouwen laten zich gauw door hun empathische neigingen sturen." Die neiging proberen ze uit alle macht te onderdrukken.

Maar ook moderne mannen weten dankzij de feministische golven niet meer hoe ze zich moeten gedragen. "Als een vrouwelijke collega iets leuk aan heeft, ben ik de laatste om daar iets van te zeggen. Ik kijk er niet eens naar, omdat ik dan bang ben haar als een lustobject te benaderen," bekent Noort.

Omdat de man de afgelopen decennia is afgeschilderd als een 'onbetrouwbare seksmaniak' en 'onderdrukker van de vrouw', schaamt hij zich voor zijn mannelijkheid.

Mannen zijn van nature doodsbang voor sterke en zelfstandige vrouwen, volgens Noort. De vrouw heeft een psychologisch overwicht ontwikkeld ter compensatie van haar fysieke zwakte. "Vrouwen kennen hun eigen krachten niet. Ze kunnen een man met een enkel woord tegen de grond slaan." Volgens Noort is het voor mannen alleen maar moeilijker geworden een vrouw de waarheid te zeggen, bijvoorbeeld als zij de relatie willen beëindigen. "Ze gooien het er maar op dat ze 'bindingsangst' hebben."

Door hun faalangst kopiëren steeds meer mannen vrouwen-gedrag, in de hoop zo bij vrouwen in de smaak te vallen. Maar deze begrijpende, invoelende, emotionele maatjes maken bij de moderne vrouw weinig lustgevoelens los. "Het zijn typisch van die mannen met wie vrouwen wel vrienden willen zijn, maar op wie niemand verliefd wordt."

Het probleem van de man is dat door al zijn feminiene gema-noeuvree zijn natuurlijke daadkracht om zeep is geholpen. Tot grote spijt van de moderne vrouw, blijkt uit het onderzoek van Noort. Ontsnapt de vrouw dan toch weer aan Noorts analyses? Want eerder concludeerde hij toch dat mannen niet geëmanci-peerd genoeg waren? Ze moesten toch juist méér inlevingsver-mogen tonen en hun vrouwelijke kanten cultiveren?

Maar het één sluit het ander niet uit, werpt Noort tegen. Het is namelijk een fabel dat de vrouw de 'oude' man terug zou willen. "Zij zou zich geen raad weten met een ouderwetse, pater-nalistische man. Een John Wayne wordt tegenwoordig hartelijk uitgelachen." Dat neemt niet weg dat een beetje ouderwetse hoffelijkheid en galantie de moderne man niet zou misstaan. "Daarom is de moderne vrouw ontevreden," verduidelijkt Noort. "Zij wil niet alleen begrepen maar ook beschermd worden. En ze wil niet alleen serieus worden genomen, maar ze heeft er soms ook behoefte aan serieus genomen te worden."

Kortom, de moderne vrouw wil een schaap met vijf poten. Ze wil een man die mannelijk én vrouwelijk tegelijk is. En is zij daarmee niet even grillig als de generaties die haar voorgingen?

Maar Noort ziet helemaal geen tegenstrijdigheid. Hij las voor zijn boek alle memoires van de achttiende-eeuwse held Giacomo Casanova (1725-1798), een rokkenjager eerste klas. "Het geheim van Casanova is dat hij praat als een vrouw, maar handelt als een man." Casanova was voortdurend in de nabijheid van vrouwen. Hij dineerde met hen, voerde diepzinnige gesprekken met hen, nam hen mee naar het toneel, het museum of het park. Hij luisterde naar hun zielenroerselen, las gedichten aan hen voor. "Maar vervolgens ging hij wel tot actie over. Dat doen veel moderne mannen niet. Ze zijn te passief."

Casanova zou een goed rolmodel kunnen zijn voor de moderne man. Zijn 'vrouwelijke' versierstrategie is namelijk gebaseerd op nabijheid. Vrouwen en mannen bevinden zich dicht op elkaars huid dan ooit tevoren. Vrouwen kijken naar voetbal, en mannen zorgen voor de kinderen. Mannen en vrouwen zijn elkaars collega's en vrienden, terwijl ze nog maar een generatie geleden in gescheiden werelden leefden. Toch heeft deze nieuwe harmonie de misverstanden tussen mannen en vrouwen niet uit de wereld geholpen. Integendeel, het heeft het versieren alleen maar moei-

lijker gemaakt, getuige het grootste aantal singles – 2,4 miljoen in 2003 – ooit.

De regel ‘mannen willen seks, en vrouwen zekerheid’, zoals die vroeger werd gebezigd, gaat door deze nieuwe verhoudingen niet meer op. Een vrouw heeft geen man meer nodig voor haar zekerheid, want ze is vaak economisch zelfstandig. En in het onderzoek van Noort blijkt dat mannen ook minder op seks georiënteerd zijn dan vroeger.

Zo zegt de moderne man bij de partnerkeuze meer op persoonlijkheid dan op uiterlijke schoonheid te letten. En meer dan de helft van de onderzochte mannen gingen pas met een vrouw naar bed als zij ‘bijzondere gevoelens’ voor haar koesterden. Meer dan de helft van de mannen lieten zich graag door een vrouw versieren. En van bindingsangst lijken mannen nog maar weinig last te hebben, want maar liefst 84 procent van de vrijgezelle mannen wil graag een vaste relatie, tegenover 71 procent van de alleenstaande vrouwen.

“Het versieren in deze tijd is zo ingewikkeld geworden omdat onze natuur en onze cultuur niet meer parallel lopen,” schrijft Noort. Jager en prooi leven te dicht op elkaars huid. “Vergelijk het met een geofende jager die liefdevol wordt opgenomen in een hertenfamilie. Hoe kun je jagen op een prooi die dagelijks in je directe nabijheid verkeert, regelmatig haar hart bij je uitstort, je hulp inroept bij een moeilijk project of die zelfs het jaarlijkse evaluatiegesprek met je voert?”

Een man moet in de huidige cultuur zijn jagersinstincten verbergen. Aan de hand van de taille-heupratio kan hij met één blik inschatten welke vrouw hem gezonde kinderen kan baren, maar het is *not done* om blijk te geven van zijn verrukking. Moderne mannen veinzen tegenwoordig zelfs zó’n grote onverschilligheid voor vrouwelijk schoon dat vrouwen er onzeker door raken.

De strategie van Casanova, die uitgaat van nabijheid, zou een oplossing kunnen zijn voor deze impasse, denkt Noort. “Misschien wel de belangrijkste les van Casanova is dat je bij het versieren de meeste resultaten bereikt als je bereid bent die Grote Ene stapje voor stapje te veroveren.” Een lange adem en een oeverloos geduld, was zijn motto.

Maar Casanova was ook zo succesvol omdat hij wist hoe hij zijn gevoelens kenbaar moest maken. Daarbij maakte hij gebruik van de zwakheid van de vrouw: haar neiging om zich te ontfermen over anderen. Hij maakte haar ‘probleemeigenaar’ door bijvoorbeeld te zeggen: “Ik ben zó verliefd op je dat het bijna pijn doet. Maak ik een kans?” “Hij liet wel zijn gevoelens doorschemeren, maar nooit zijn intenties,” ontdekte Noort. Tegen een dergelijke strategie van listige manipulatie is de moderne vrouw nog steeds niet opgewassen.

Om daarnaast de grootste kans te maken op een succesvolle en stabiele relatie, zouden mannen en vrouwen zich beter van tevoren moeten realiseren wat ze nu eigenlijk verwachten van hun toekomstige partner. “Veel mensen denken dat liefde hen ‘gewoon’ overkomt,” zegt Noort. “Maar je hebt wel degelijk invloed. Om verliefd te worden is er allereerst contact nodig, de juiste plaats, een verzorgd uiterlijk, fysieke nabijheid. En als er geen telefoonnummers worden uitgewisseld, sterft de verliefdheid een stille dood. Wie dus zegt dat verliefdheid vanzelf gaat, verwacht in feite dat de ander al het werk doet.”

Om de calculerende man een handje te helpen, maakte Noort op basis van zijn onderzoek een nauwgezet classificatiesysteem van zeven verschillende type vrouwen met verschillende wensen. Volgens overzichtelijke schemaatjes is te bepalen welk type bij je past en hoe je je moet gedragen om bij haar in de smaak te vallen. De vraag *Wasß will das Weib?* blijkt geen eenduidig antwoord op te leveren. Zo stelt de ‘inspiratiezoekster’ bijvoorbeeld veel prijs op gevoel voor humor, terwijl de ‘veeleisende prinses’ seksuele

loyaliteit vooropstelt, zo leren we uit het handboek. “Van te voren kijken naar wat voor soort vrouw je zoekt, lijkt me een veel betere methode dan zomaar de kroeg ingaan en kijken met wie je thuis komt,” zegt Noort. “Niets in dit leven gaat vanzelf.” |

Henk Noort: *Vrouwen willen maar één ding... Over verborgen wensen en stille wensen*. The House of Books. €14,90; Martine Delfos: *De schoonheid van het verschil. Waarom mannen en vrouwen verschillend en hetzelfde zijn*. Harcourt. €29.

De tien gulden regels van het versieren:

1. Wees nooit afwachtend, maar neem altijd het initiatief.
2. Verover een plaats in haar sociale kring.
3. Win haar vertrouwen.
4. Vergeet jezelf.
5. Wees en blijf altijd jezelf.
6. Zoek zoveel mogelijk haar nabijheid.
7. Toon dat je bereid bent moeite voor haar te doen en laat merken dat je haar leuk vindt.
8. Verdiep je in haar leven en verras haar.
9. Wek bijzondere gevoelens in haar op.
10. Wees altijd besluitvaardig.

Uit: *Vrouwen willen maar één ding...*

